

Sygn. akt VIII C 1571/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Z. A.

o zapłatę 606,77 zł

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 557 zł (pięćset pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1571/18

UZASADNIENIE

W dniu 25 października 2017 roku powód A. Bank wytoczył przeciwko pozwanemu Z. A. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 606,77 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że na podstawie art. 95 prawa bankowego wystawił w dniu 23 marca 2017 roku oświadczenie/wyciąg z ksiąg banku, w którym stwierdza, iż pozwany posiada wymagalne zadłużenie z tytułu umowy pożyczki (...) z dnia 14 października 2013 roku w wysokości 606,77 zł. Powód wskazał ponadto, iż roszczenie to stało się wymagalne w dniu 13 lutego 2017 roku. **(pozew w e.p.u. 2-2v.)**

W dniu 28 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Postanowieniem z dnia 27 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uchylił nakaz zapłaty wobec niedoręczenia go stronie pozwanej oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 3, postanowienie k. 4)**

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ponadto zgłosił zarzut niewłaściwości miejscowej. W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył, aby łączył go

z powodem jakikolwiek stosunek umowny, w tym powołana w uzasadnieniu pozwu umowa pożyczki. **(odpowiedź na pozew k. 56-58)**

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2018 roku Sąd Rejonowy w Człuchowie stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, jako rzeczowo i miejscowo właściwego. **(postanowienie k. 66)**

Na rozprawie w dniu 13 września 2019 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko w sprawie oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu w wysokości podwójnej stawki minimalnej. **(protokół rozprawy k. 115)**

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie należy rozpocząć od przypomnienia, iż zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w wysokości 606,77 zł z odsetkami od daty wskazanej w pozwie w związku z zawartą umową pożyczki (to nie na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia tego, że umowy takiej nie zawierał i nie jest zadłużony). Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Godzi się także przypomnieć, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że powód nie przedłożył żadnego dowodu na okoliczność łączącego go z pozwanym stosunku zobowiązaniowego. Do akt sprawy nie tylko nie została załączona umowa pożyczki, ale nadto jakikolwiek inny dokument (formularz informacyjny dotyczący pożyczki, wniosek o pożyczkę, potwierdzenie przekazania pozwanemu środków pieniężnych), którego treść pozwalałaby na wysnucie wniosku, iż strony łączyła umowa stanowiąca źródło żądania powoda. Powód zaniechał nawet przedłożenia wyciągu z ksiąg banku, na który powołał się w uzasadnieniu pozwu, jako na dokument stwierdzający zadłużenie pozwanego. Wyraźnego zaznaczenia wymaga, że pozwany od samego początku kontestował, aby był dłużnikiem powoda, a zatem to strona inicjująca proces winna wykazać twierdzenie przeciwne, jeśli z faktu tego chciała wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. Powinności, o której mowa, powód nawet nie starał się sprostować.

Na marginesie należy w tym miejscu przytoczyć treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda

ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). Na gruncie przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości, że konieczność wykazania legitymacji czynnej powoda istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem. Strona powodowa musiała mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów, zwłaszcza, że od samego początku procesu była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika.

Reasumując, Sąd uznał, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie, a najpóźniej na pierwszej rozprawie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Pozwany wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od strony powodowej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Koszty procesu w przedmiotowej sprawie to: koszty zastępstwa radcowskiego w podwójnej stawce minimalnej – 540 zł – zgodnie z wnioskiem pełnomocnika pozwanego złożonym na rozprawie w dniu 13 września 2019 roku oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W związku z powyższym Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 557 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.